

ARTS ESCÈNIQUES

Olot aspira a ser l'epicentre de la dansa

El festival Sismògraf vol ser un mercat estratègic i guanyar nous públics

SÍLVIA MARIMON
BARCELONA

El Sismògraf, "el festival que detecta el moviment", arribarà el 24 d'abril a la sisena edició amb un nou repte: ser el mercat estratègic de la dansa a Catalunya. Olot anhela el que ha aconseguit Vic amb el Mercat de la Música Viva i Tàrraga amb el teatre al carrer. I sobretot vol treballar perquè la dansa guanyi nous públics. Per aconseguir-ho ha multiplicat per sis el pressupost: aquest any disposarà de 305.000 euros (150.000 de la Generalitat, 125.000 de l'Ajuntament d'Olot i 30.000 de la Diputació de Girona). "Volem concentrar-nos a establir i consolidar un circuit de dansa. Aconseguir que els creadors, molts dels quals tenen més ofertes a l'estranger que a Catalunya, també puguin treballar amb comoditat aquí", explica la directora artística del festival Sismògraf, Tena Busquets.

Un dels reptes és convèncer els programadors -a vegades s'hi resisteixen perquè consideren que aquests espectacles "no omplen"-, perquè ofereixin dansa contemporània. "Es podran veure experiències en dansa fàcilment reproduïbles. Mostrarem coses que l'endemà mateix podrien fer a casa seva. Projectes que es puguin reproduir en diferents espais i en diferents ciutats de Catalunya", detalla Busquets. Per guanyar nous públics es faran propostes adreçades especialment al col·lectiu dels bibliotecaris i als programadors de festa major. I es faci-

L'espectacle *Epíleg d'un inici*, de la companyia Danat Dansa. FESTIVAL SÍSMOGRAF

litarà als programadors "una caixa d'eines": "Serà un llibret amb bones pràctiques, explicarem totes les accions que pot fer cada companyia per adaptar-se a les necessitats de cadascú", detalla Busquets.

En total, del 24 al 26 d'abril una vintena de companyies oferiran més de trenta espectacles a la ciutat. Des de creacions pensades per al gran públic fins a creacions d'avantguarda, espectacles a l'aire lliure i peces a mig camí entre la dansa, el circ i la poesia. Al cartell del Sismògraf s'hi podrà veure el ballari Roger Bernat, la companyia Maria Antònia Oliver i el seu espectacle *Las Muchas* amb dones que han superat els 70 anys, la

Irregularitat
"El problema és que s'engeguen moltes coses i es trenquen", diu Margarit

quebequesa Andréane Leclerc, Sol Picó i la nova creació de Dana Dansa, *Epíleg d'un inici* (*El secret de les meduses*).

Àngels Margarit, al capdavant de Cia. Mudances, portarà a Olot *Capricis*. Margarit, amb trenta anys a dalt dels escenaris, és molt crítica amb les polítiques culturals: "Fa anys que es parla de creació de públic. El problema és que s'engeguen coses i es trenquen. Creixem i ens tallen. No hi ha continuïtat". Busquets es va afegir a la crítica: "Els ajuts estan molt limitats en el temps. Haurien de ser a llarg termini, com a mínim quadriennals".

OPINIÓ

Josep i Jordi Castells i Planas, constructors de somnis

El traspunt

SANTI FONDEVILA
CRÍTIC TEATRAL

● **Doblegar la matèria.** L'escenografia és un dels elements fonamentals de l'espectacle teatral, ja sigui per la seva grandiositat o per la seva essencialitat. És l'embolcall de la paraula, del moviment, de tot el que succeeix sobre l'escenari. Els escenògrafs imaginem però no poden fer res si no hi ha qui sigui capaç de convertir la matèria en volum, una idea o un dibuix en una cosa que es pot tocar. La construcció d'escenografies és una artesanía que tot sovint supleix o complementa els conceptes de l'escenògraf artista. Aquest és el cas del germans Castells i Planas de Cardedeu, que formen part imprescindible de la història del teatre català del últim 50 anys. Segur que recordem el cartell d'*Antaviana* o del *Mikado*. Doncs era d'ells. Segur que recordem el teatre de varietats de *Cómeme el coco negro*, amb els seus colors vius i el medalló al bell mig. Doncs era d'ells. Segur que recordem aquell nino de l'òpera *El gran macabre*. Doncs era d'ells.

● **Com se'ls aprecia!** Aquests constructors de somnis, de deliris segons com, són els protagonistes del segon llibre d'una col·lecció encetada per l'editorial Arola de Tarragona i que va començar amb el volum dedicat a la companyia La Perla 29. Tots dos escrits per Damià Barbany. Poques vegades, mai, diria, hem vist tant de públic en la presentació d'un llibre. De teatre, a més. Les grades de la Biblioteca plenes de col·laboradors i admiradors. Rostres impregnats d'agraïment i d'amistat. Quin bon rotllo!

● **Pintar parets. Pintar telons.** Fills d'un pintor i bona clientela, els germans Castells i Planas van ficar el nas al teatre de mica en mica amb el despertar del teatre independent, i han fet cap a tots els àmbits de la creació escenogràfica, des de la tradicional, al cinema, la televisió o la publicitat. Han sigut col·laboradors de les grans companyies catalanes: Comediants, Dagoll Dagom, La Cubana, La Fura dels Baus... A la santa pau del seu taller/granja de Cardedeu han sabut copsar l'imaginari d'aquestes companyies donant forma a fusta, ferro, alumini, làtex, escumes, resines, i passant el pinzell per columnes, telons i el que fes falta. No han sigut només constructors, sinó creadors que han aportat moltes idees al disseny. Han fet possibles grans utopies. I, sent així, el que tothom destaca per sobre de tot és la seva grandíssima qualitat humana. Es pot demanar res més?

MÚSICA

Jeff Tweedy, millor en solitari

Crítica

BORJA DUÑO AIXERCH
BARCELONA

Tweedy L'AUDITORI 2 DE FEBRER

Que Tweedy no són Wilco ja resultava evident després d'escoltar *Sukierae* (2014), un disc que conté bones cançons, però en un estadi de desenvolupament que fa pensar en el que podrien haver sigut maquetes per a un nou treball del grup principal de Jeff Tweedy. La participació del seu fill Spencer i l'ús del cognom familiar suggereixen que es tracta d'alguna cosa més que un projecte en solitari del líder de Wilco, però el problema és que, al final, no acaba sent ni una cosa ni l'altra. El fill, de 19 anys acabats de fer, no hi juga un paper més enllà de tocar-hi la bateria, mentre que el pare, sotmès a les limitacions d'una banda força discreta, no ha acabat de trobar un ve-

hicle òptim per expressar-se de la millor manera possible.

Com es va veure al Festival del Mil·lenni, aquesta indefinició acaba desdibuixant unes cançons que deambulaven en una mena de terra de ningú, com si Tweedy pare hagués sacrificat part del seu potencial per reunir uns quants amics músics i brindar una experiència de vida al

Jeff Tweedy durant el concert de dilluns a L'Auditori de Barcelona.

MARTÍ E. BERENGUER

seu fill, en plena etapa de formació. No es tracta de menystenir la feina del jove bateria, que va mostrar una professionalitat digna d'esment, però l'extrema correcció del grup va convertir el primer tram del concert -amb el gruix de les cançons de *Sukierae*- en una hora de música excessivament plana, amb un Jeff Tweedy un pèl tens i nerviós, fins al punt que va trigar una estona establir la connexió amb l'audiència.

Fora cotilles

Tot va canviar quan el grup va abandonar l'escenari i Tweedy es va quedar sol davant del micròfon, acompanyat tan sols de la seva guitarra. Aleshores es va fer evident que la banda l'encotillava i va poder recuperar un registre ric en matisos, enllaçant algunes peces conegudes de Wilco (*Via Chicago*, *You and I*, *I'm the one who loves you...*) abans de fer tornar el grup per encarar, ara sí, uns bisos més enèrgics culminats amb una celebrada *California stars*.